

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τόμος ἔχον καλλιῶν περιόδων σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἑτηρέσιαν καὶ υπό του Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικῶς :

Ἐξωτερικῶς :

Ἔτησις . . . . . 8φ. 8,—

Ἔτησις . . . . . 10φ. 10,—

Ἑξαμήνη 4,50

Ἑξαμήνη 5,50

Τριμήνη 2,50

Τριμήνη . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην εἰκότου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτύπων, Ἑσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λαπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐθελίου ἀρ. 23, παρὰ τὸ Βαρκάκειον

Περίοδος Β.—Τόμος 21ος

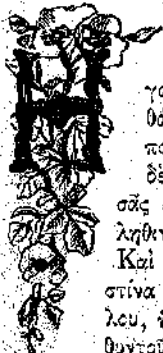
Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1913

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 2

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ἀγαπητοῦ μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ποῦ σὺς ἀνῆγγειλε προχθές, με λίγα συγκινητικά λόγια, τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς καὶ πολυσεβάστου Γιαγιάς μας, δὲν παρέλειψε νὰ νᾶφῃ, ὅτι

σὺς ἀγαποῦσε σὸν τάλιηνά της ἐγγόνια.

Καὶ ἀλήθεια! Ἡ Χριστίνα Π. Παπαδοπούλου, ἡ μητέρα τοῦ διευθυντοῦ μας, δικαίως ἐπινομάζετο Γιαγιά τῆς Διαπλάσεως.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἀριζὴν—ὅπως ἔλεγε ἡ ἴδια,—τῆς μητρὸς μας οικογενείας, ἡ μητέρα, ἡ μάμμη καὶ ἡ προμάμμη τῶν παιδιῶν, τῶν ἐγγόνων, τῶν διαεγγόνων καὶ τῶν τρισεγγόνων ποῦ τὴν ἀξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ τριγύρω της ἦτο ἐπίσης καὶ ἡ γιαγιά τῆς μεγάλης διαπλασιακῆς οικογενείας, ὅλων τῶν παιδιῶν ποῦ ἐπέβησαν ἀπὸ τὰ χεῖρα της, εἰς τὸ διάστημα τῶν τριανταπέντε τελευταίων ἐτῶν τῆς μακρῆς τῆς ζωῆς.

Με τὰ ἄσπρα της μαλλιά, τὰ τρισεβάστα, με τὸ ὑδραϊκὸν τσεμπέρι της, τὸ ἀρχοντικόν, με τὴν ωραίαν της μορφήν, τὴν γεμάτην στοργὴν καὶ καλωσύνην, καθισμένη πάντοτε εἰς μίαν πολυθρόναν τοῦ γραφείου, ἀντικρὺ τοῦ υἱοῦ της ποῦ τὸν ἐκαμάρωνεν ἐργαζόμενον ἅμα τὰ Ἑλληνοπούλα»,—πῶσα ἀπ' αὐτὰ δε, εἶδε νὰ ἐργωνται, μικρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ τῆς αἰλήσουν τὸ χέρι καὶ νὰ πάρουν τὴν εὐλογίαν της! Πῶσα ἐπίσης δὲν τὰ ξαναεἶδε, μετὰ χρόνια, μεγάλα, εὐτυχημένα, ἀπο-

κατεστημένα, νὰ ἐρχονται πάλιν διὰ νὰ τῆς παρουσιάσουν τὰ παιδιά των, καὶ νὰ τὰ κόμουν νὰ εὐλογηθοῦν ἀπὸ τὴν αἰωνόβιον αὐτὴν Γιαγιάν, τῆς ὁποίας τόσον κалὸν ἔφερεν ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία!

Ἐκίδητο μαζὶ της, ἤκουαν εὐλαβῶς τὰς ὕμαιας θρησκευτικῆς τῆς διηγήσεις—καὶ ἦταν τόσον εὐλογιτῆ ἡ Γιαγιά!—ἐγελοῦσαν κάποτε με τὰ ἐξυπνα ἀστεῖά της, ἐδάκρυζαν ὅταν τοῖς πρόελεγε με τὴν γαλήνην τὸν θάνατόν της, παρακαλοῦσα νὰ τὴν ἐνθυμοῦνται εἰς τὰς προσ-

ευχὰς των, καὶ ἐφρυγὰν καταγοητευμένοι. Ὅλοι, ἀλήθεια, ἐγοητεύοντο ὅταν ἐγνώριζαν τὴν Γιαγιά μας. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα, ἡ ὁποία ἀκούσασα περὶ τῶν ἀρετῶν της, ἐζήτησε κάποτε νὰ τὴν γνωρίσῃ, τὴν ἐκράτησε πλησίον τῆς δύο ὥρας.

Ἀλλὰ καὶ τάλλα παιδιά τῆς «Διαπλάσεως», ὅσα δὲν ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά, ἡ Γιαγιά μας τὰγαποῦσεν ὁμοίως. Ἔβλεπε μόνον τὰς φωτογραφίας των, ἀκουε τὰ γράμματα των, ποῦ τῆς τὰ ἐδιόβαλεν ἡ Διάπλασις, καὶ αὐτὸ τῆς ἀρτιούσε

διὰ νὰ τὰ ἐνθυμῆται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται πάντοτε. Συχνὰ τὴν ἠκούσαμε νὰ ἐρωτᾷ: «Τί γίνεται ἐκεῖνο τὸ παιδί ἀπὸ τὴν Πόλι;» ἢ «Τί γίνεται ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια; γιατί δὲν μᾶς γράφει πιά;...» Καὶ ὅταν ἡ Διάπλασις τῆς ἀπαντοῦσε: «παντρεύτηκε!» ἢ «πῆγε ἐστὴν Ἑυρώπη νὰ γίνῃ γιατρός!», ἡ Γιαγιά ἐσταυροκοπεῖτο θαυρομένη καὶ ἔλεγε: «Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἄς ἔχουν υγεία καὶ εὐτυχία τὰ καλὰ μου παιδιά! Ἄς γίνονται, Θεέ μου, καλοὶ ἄνθρωποι ἐντὸν κόσμῳ καὶ ἄς προκόβουν!»

Καὶ πάντοτε εἰς τὴν προσευχὴν της παρακαλοῦσε διὰ τὰ παιδιά τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὴν μεγάλην της ἐπιμέλειαν. Ἦτο ἡ Γιαγιά ὅλων τῶν Ἑλληνοπαίδων, καὶ ἐκείνων ποῦ εἶχαν εἰς τὰς φλέβας των τὸ αἷμα της, καὶ ἐκείνων ποῦ ἀπλῶς τὰ υιοθετοῦσεν ὡς πνευματικὰ παιδιά τῆς Διαπλάσεως,

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Γιαγιά τῆς Διαπλάσεως, ἀποθανοῦσα τὴν 30 Νοεμβρίου 1913.

κ' εκείνων που τα είχαν ιδή και τα είχαν... κ' εκείνων που δεν τα εγνώριζε παρά εξ' ακοής. Για όλα, για όλα, ή μεγάλη καρδιά της είχε ένα παλμόν, το στόμα της ένα επαινον και μίαν εύχην, και το μάτι της ένα δάκρυ χαρής και συμπαιθείας.

Η Γιαγιά της Διαπλάσεως εγεννήθη, όπως έλεγαν ο μακαρίτης ο παππούς, το ίδιο έτος που εγεννήθη και η βασίλισσα Βικτωρία δηλαδή τῷ 1819. 'Απέθανε λοιπόν εις ηλικίαν άνω των 90 ετών. Με μίαν θαυμασίαν κρᾶσιν, έφθασεν εις το βαθύ αυτό γήρας άκμαία, θαλερά και υγιής. 'Ετρωγεν, εχώνευεν, έκοιμάτο, χωρίς ένόησιν, χωρίς δυσκολίαν. Τα γήρας της ήτο φυσιολογικόν και είχε πλέον αναπτύχθη παρ' αυτή τῷ ένστικτον του θανάτου, το όποϊον παρετήρησεν ο μέγας ιατρός και φιλόσοφος Μετονόωφ. Δεν εφοβείτο τον θάνατον, όπως οι νέοι ή οι πρόωρος γηράσκοντες' απέναντίας απέδλεπεν εις αυτόν με γαλήνην και τον έποθούσεν ως υπερσάτην ανάπαυσιν και άνταρμυήν διά τους πόνους τῆς ζωής.

Ο άνθρωπος που φθάνει πλέον εις αυτό το σημείον, είνε τελειώς εύτυχός. Έχει συμπληρώσει τον κύκλον τῆς ζωής του, έχει φθάσει κανονικώς και με την ώραν που εις το τέλος. Τα τελευταία αυτά χρόνια ή Γιαγιά είχε ξαναγίνει παιδί, ένα παιδί γλυκό, καλόβολο, με άσπρα μαλλιά. Ο κόσμος τῆς εφάνετο πάλιν ως ένα θαύμα, όπως φαίνεται εις το παιδί. Ούτω το τέλος τῆς ζωής της ήτο όμοιον με την αρχήν. Έφυγεν από αυτόν τον κόσμον, όπως είχαν εισέλθη. Από το μέγα συμπόσιον, με το όποϊον ο ποιητής παραβάλλει την ζωήν, ή Γιαγιά δεν εσηκώθη εις το μέσον, απότομως, πεινασμένην, νηστική. Έκάθησεν έως το τελευταίον επίδορπιον, έκάθησεν έως ότου εχόρτασε. Μόνη τῆς τότε ειπέ: «Φθάνει! ής κοιμηθῶ!» Και την ήκουσεν ο Θεός και την άπεκοίμισεν εις τους κόλπους του εν ειρήνῃ.

Σίς ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

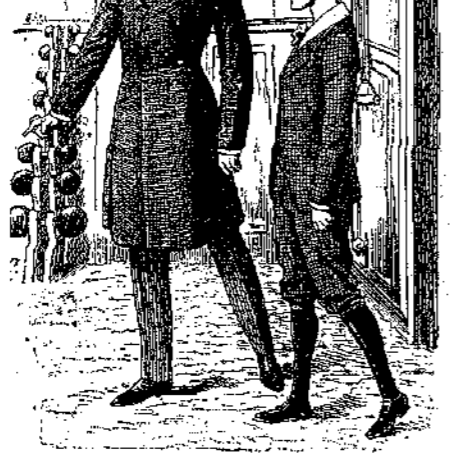
— Τι ακούω, Λουλού, τον ήρώτησε. Δεν θέλεις να πᾶς περίπατο με το ατό;.. Είσαι μελαγχολικός, σκεπτικός;.. Μπα! τι σημαίνει αυτό;.. Είνε κανένα πράγμα που σε στενοχωρεί;.. 'Επιθυμείς κάτι τί, ό,τι δήποτε; Δεν έχεις παρά να μᾶς το πᾶς. Ξέρεις ότι ο πατέρας σου είνε πάντα πρόθυμος να κάνη ό,τι μπορεί να σου είνε ευχάριστο.

Και με χειρονομίας, μαρτυρούσας την ταπεινήν του καταγωγήν, ο εκατομμυριούχος εξηκολούθησε:

— Εύτυχώς έχει τα μέσα να ικανοποιή όλας σου τας επιθυμίας ο μπαμπᾶς σου... όλας! άκούς, παιδί μου; Και με το παρκαπάνω μάλιστα!.. Λοιπόν, μιλῆσαι!.. Μικρὲ μου κύριε, διατάξεται!.. 'Επιθυμούμεν να είνε ευχαριστημένη ή έντιμος πελατεία μας και διδόμεν ένα θαυμασίον δώρον εις κάθε αγοραστήν!

Με τα άστειά αυτού του είδους, ο πρώην υπηρέτης εδωδιμοπωλείου άγαπούσε να υπενθυμίζη πως ήρχισε το σκάδιόν του. 'Ενόμιζεν, ότι τοῦτο άπέτελει δαίγμα θάρρους και ειλικρινείας και ότι κανείς δεν θα τον έλεγε φαντασμένον.

Τῇ ἀληθεία όμως τα άστειά αυτά ήσαν πρόστυχα. 'Όσον ευγενὲς και γενναίον είνε να μην άρνῆται κανείς την ταπεινήν του προέλευσιν εις τινας περιστάσεις, τόνον

«Διηθύνετο με άργόν βήμα προς εκείνον που τον έκάλουσε.» (Σελ. 14, στ. γ')

είνε γελοϊόν να την φωναζή συχνά, χωρίς κανένα λόγον. 'Αλλ' ή λεπτότης, το μέτρον, το τάκτ, είνε δυσάποκτητα πράγματα, και βεβαίως δεν άρκει ή περίουσία, όσον μεγάλη και άν είνε, δια να μάθη κανείς να φέρεται από μιάς ημέρας εις άλλην.

«Ένα παιδί που δύσκολα ευχαριστείται.»

Εις τας ερωτήσεις αυτές του μπαμπᾶ, ο Λουλού άπεκρίθη μᾶλλον ψυχρῶς και άπαθῶς:

— Μᾶ δεν έχω τίποτε... απόλυτως τίποτε. Μόνο βαριέμαι να κάνω καθημέρα περίπατο με το αυτοκίνητο, τον ίδιο, τον στερεότυπο γύρο του δάσους τῆς Βουλώνης. 'Εμαθα απ' έξω όλα της τα δένδρα!
— Μᾶ μπορείς να πᾶς εἰς τὸ Σαιν-Κλου, εἰς τὸ Σαιν-Ζερμαίν...
— Πᾶς! εσφύριζε ο Λουλού περιφρα-

νητικῶς. Φθάνει κανείς εἰς τὴ στιγμὴ... Το αυτοκίνητο τρέχει τόσο γρήγορα!

— Τότε πάρε τ' άμάξ; με ταλογο.
— Οὐ, πηγαίνου τόσον άργά!.. Σου βγαλουν την ψυχή εἰς τὸ δρόμο.
— Πρέπει να ομολογήσωμεν, ότι ο μικρός ήτο φοβερά δύστροπος, και ότι δεν του εχρειάζετο τώρα παρά μία καλή μπαταίτσα διά να τον μάθη να ευχαριστῆται εὐκολώτερα. 'Αλλά, έννοεῖται, τέτοιου είδους μέσα δεν συμπεριελάμβανε το πρόγραμμα τῆς ειδικῆς ανατροφῆς του κυρίου Λουλου Ρισανέλ.

Όθεν ο μπαμπᾶς, αφού εσκέφη μίαν στιγμὴν, εστράφη προς τον ιατρόν και ειπέ συμβιβαστικῶς:
— Αφού δεν θέλῃ να βγη έξω, δεν πρέπει να τον αναγκάσωμεν. Είμαι τῆς ιδέας νάντικατασταθῶ ο περίπατος μ' ένα μάθημα γυμναστικῆς, και το άποτελεσμα θα είνε το ίδιο, άν όχι και καλλίτερον.
Ο ιατρός υπεκλήθη εὐπειθῶς και διηρθύθη προς την δεξιᾶ θύραν του γυμναστηρίου.

Τὴν ὄθησε κ' εφάνη μία θαυμασία αἰθουσα, ερωδιασμένη με όλα τα γυμναστικά ὄργανα και μηχανήματα, τα νεώτερα και τελειότερα. Το πάτωμα ήτο στρωμένον με πριονίδια ξύλου ὑγρά και αντισηπτικά, οι δε ἀιτήρες και οι κοντοί ήσαν επενδεδυμένοι δια δερμάτος δορκάδες, δια να μη πληγώνωνται οι πολύτιμοι χεῖρες εκείνου που τους μεταχειρίζετο.

Ένας από τους ὠραίους, στιλπνοὺς τοίχους του πολυτελεστάτου αυτού γυμναστηρίου ήτο στεπασμένος εἰς ἑπᾶνω με κομψόν δικτυωτόν, ὅπισθεν του ὅποιου έκελαδούσαν καμμιὰ έκασοτῆ εξωτικά πτηνά, με ὠραία ποικιλόχρωμα πτεράματα.

Ο ιατρός εστάθη εις το κατώφλι και ειπέ:

— Όποτε θέλῃ ο κύριος Λουλού, ής ἔλθῃ να κάνη τὸ μάθημά του.

Έν τῷ μεταξύ, ο μικρός είχε σηκώθη από την κουνιστήν του πολυθρόναν και διηθύνετο με άργόν βήμα προς εκείνον που τον έκάλουσε, ὑπό τὸ αγωνιώδες βλέμμα του μπαμπᾶ και τῆς μαμμᾶς.

Η κυρία Ρισανέλ, βλέπουσα τον μοναχρὶβόν της να εισέρχεται εις την αίθουσαν εκείνην, τῆς ὅποιας τὰ βάρβαρα ὄργανα τῆς ἔκαμναν έντόπισιν βρασιστηρίων, δεν ήμπούσε να μην εφράσῃ τον ζυηρόν φόβον της.

— Αχ! ειπέ στραφεῖσα προς τον σύζυγόν της, πᾶς τρέμω μή μου πάθῃ ἔκεί μεσα κανένα κακό!.. μή σπάσῃ κανένα χέρι, μή βγάλῃ κανένα πόδι, Θεός φυλάξοι!..

'Αλλά ένα βλέμμα κεραυνοβόλον από τα ζωηρά μάτια του κ. Ρισανέλ την ἔκαμε να σιωπήσῃ.

— Α; μα εἶσαι ανυπόφορη! εδρυγήθη ο εκατομμυριούχος. Θάξοις επιτέλους ήσυχο αυτό το παιδί; 'Αν σ' ακούγαμε

θα το κλείναμε μέσα σε μία γυάλα σαν ψεύτικο!

Η καμένη ή μαμμᾶ, ή τόσο δυσπιστοῦσα προς την γυμναστικήν, ήρκέσθη να στεναξῇ. Γνωρίζομεν, ότι ήκουε και ὑπήκουε τον σύζυγόν της ως θεόν. 'Αν την διάτασεν αυτός να κάνη μίαν βουτιά εις τον Σηκουάναν ή μίαν ανάθασιν δι' αεροπλάνου, δεν θα εδίσταζεν ουτε στιγμὴν.

Αφίσαντες λοιπόν τον Λουλού να κάνη την γυμναστικήν του, ὑπό την επίβλεψιν του εσωτερικῶ ιατροῦ, οι σύζυγοι Ρισανέλ επέστρεψαν εις τα δωμάτια των.

'Αλλά μόλις εἶδεν, ότι εφυγαν οι γονεῖς του, ο μικρός επέταξε τας κορφᾶς, με τας ἰποιᾶς ο καθηγητῆς του προσεπάθει να τον γυμνάσῃ, και ἐπειδὴ αυτός επέμενε να εξακολουθῆσῃ τὸ μάθημα, τῷ ειπέ με τὸ ίδιον ἄνευ κουρασμένου ὕφους που ε- παίρνε συχνά:

— Όχι, ἔρη!.. δεν έχω ὄρεξι ουτε για γυμναστική... φθάνει!

Και εγκατέλειψεν απότομως και καθηγητήν και ιατρόν, οι ὅποιοι, χωρίς να πᾶν λέξιν, ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπελπισίας.

Αυτοχρησμένη Λουλού!

Ο Λουλού επέστρεψεν εις το δωμάτιόν του.

Όρισμένως ήτο πολὺ κακοδιάθετος ε- κείνην την ἡμέραν!

Ήρχισε να βηματίζη εις τὸ θαυμάσιον σαλόνι του, διασχίζων αυτό πότε κατά πλάτος και πότε κατά μήκος, και ρίπτων γύρω του βλέμματα θλιβερά, όπως φυλακισμένος, ο ὅποιος θα εκύτταζε τους τοίχους τῆς φυλακῆς του. 'Επειτα, ιδὼν ένα βιολί, που εὑρίσκειτο ἑπάνω εις τὸ με-

«Τὴν χαριτωμένην αὐτὴν μελωδίαν τὴν ὅποιαν εἰπαίξε τώρα ο Λουλού...» (Σελ. 15, στ. β')

γαλοπρεπῆς με σύραν πιάνο, το ὅποιον κατεῖχε μίαν γωνίαν του δωματίου, το ἐπῆρεν εις τὰ χέρια του και, ἀφηρημένος, το έκούρδισε.

Τὸ κατηφές και ζοφερόν πρόσωπόν του εφωτίσθη μόλις ήρχισε να παίξῃ τὸ βιολί. Εκείνο, με μίαν ελαφρότητα τῆς ἔκτακτον δια παιδί τῆς ἡλικίας του.

Τούτο, κατά μέγα μέρος, ὠφέλιετο εις την καλὴν διδασκαλίαν. Διότι ο κ. Ρισανέλ, βλέπων ότι ο υἱός του είχε κλείσιν εις την μουσικήν, τῷ ειπέ πάρη εις τὸ σπίτι ένα διάσημον καθηγητήν του Κονσερβατορίου.

Υπό την διεύθυνσίν του, ο Λουλού ἔκαμνε ταχείας προόδους και αἱ καλλίτερα στιγμαί τῆς ζωῆς του ήσαν ἐκεῖναι, τας ὅποιας διήρχετο, εἰσάγων από τὸ ὄργανόν του τας μελωδίας, αἱ ὅποιαι ἐγεννῶντο εις τὸ κεφάλι του.

Ο καθηγητῆς του, ἀκούων τ' αὐτοσχέδιασματά αυτά, προέδλεπεν ότι θα ἐγένετο μίαν ἡμέραν ένας καλὸς μουσικοσυνθέτης.

Πόσον θα ηὐχαριστεῖτο, άν ήμπορούσε νάκούσῃ και την χαριτωμένην αὐτὴν μελωδίαν, τὴν ὅποιαν εἰπαίξε τώρα ο Λουλού, με τὸ βλέμμα προσηλωμένον εις τὸ κενόν, θεαγόμενος και ὁ ίδιος!..

'Αλλ' ἔξαφνα ἔκαμνε μίαν παραφωνίαν.

Εἰθίμως τότε, ἐκτύπησε τὸ πόδι του, ἐπέταξε μακριὰ του τὸ ὄργανον και ἔτρεξεν εις τὸ τηλεφώνον, τὸ ἐγκατεστημένον εις τὸ σαλόνι. Τὸ τηλεφώνον αὐτὸ εὐκοινωνούσε με όλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου και ο Λουλού ἐκτύπησε διά νάκούσουν κάτω, εις την κουζίναν.

— Αλλά, ἀλλό!.. Σὺ εἶσαι, Ζερμαίν; Καλά. Μήπως ήλθε σήμερα ὁ Τζούλης;

'Αλλ' ή συδιάλεξις διεκδήτη αμέσως και απότομως, διότι μία τῶν θαλαμηπόλων, ή ὅποια τον ἐπέδλεπε μακρόθεν, προσέτρεξε. Τῷ ήρκασε τὸ κέρας τοῦ τηλεφώνου από τὰ χέρια και τοῦ ειπεν αὐστηρῶς:

— Κύριε Λουλού, ξεῦρετε πολὺ καλά, ότι ο μπαμπᾶς σας ἀπηγόρευσε να ὀμιλήτε με τον Τζούλη... Λέγει, ότι αὐτὸ το παιδί δεν μπορεί να ἔχη σχέσεις μαζί σας. Ο μικρὸς Ρισανέλ, εις την απότομον αὐτὴν ἐπέμβασιν τῆς ὑπηρετριάς, ἐκτύπησε τὸ πόδι του με λύσαν.

— Μᾶ τί; ἐφώνασε ὠρλισθηκῶν λοιπόν σήμερα να μαρρωσθῆσουν; Μοῦ προσφέρουν ένα σωρὸν πράγματα που δεν δίνω γι' αὐτὰ πεντάρια, και μία ευχαριστήσι που θέλω κ' ἐγώ, μαῦ τὴν ἀπαγορεύουν!.. 'Ε, μα φθάνει πιά!.. φθάνει!.. φθάνει!.. Και ο μικρὸς ἔπεσεν εις τὸ πάτωμα κλαίων.

Εἶχε γίνῃ κελιδνός. Κ' ἐκεῖ που ἔκλαιγε με πικρὰ δάκρυα, ἔξαφνα ἐγελοῦσεν, ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του, και τέλος πάντων παρουσί- αζεν όλα τὰ συμπτώματα μιάς μεγάλης νευρικῆς κρίσεως.

Ο ιατρός, τον ὀποῖον αἱ γυναῖκες ἐσπευσαν να καλέσουν, εἰσῆεν εις τὸν Λουλού νάναπιεύσῃ αἰθέρα, τοῦ ἐξεκούμ- πωσε τὸ κολάρον του, ήνοιξε τὸ παράθυρον και προσέ- θήθησε να τον καθηγητῆσῃ με λέξια γλυκά.

'Αλλ' ο μικρὸς ἐξηκολούθει να κλαίῃ και, κτυπῶν με τον

γρόνον τὸ τραπέζι ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ἐστηρίζετο, να φωνάζη:

— Φθάνει!.. φθάνει!.. Νᾶ πάτε να μου φέρετε τον Τζούλη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Ο ΤΖΟΥΛΗΣ

«Ένα αυτοχρησμένη παιδί»
'Αλλά ποῖος ήτον αὐτός ὁ Τζούλης, τον ὀποῖον ο υἱός του εκατομμυριούχου ἐζητούσε τόσον ἐπιμόνως;

Διά να τὸ μάθωμεν, πρέπει να κατέλθωμεν εις τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου, — όχι βέβαια τόσον ἀνυγιετικά ὡς τον θαυμασίον διαμέρισμα, ὅπου εἶδαμεν τον Λουλού να σὴρῃ τὴν φοβερὰν του πληξίν!..

Ένώπιον τραπεζῆς, εις τὸ κέντρον τῆς ἀπεράντου κουζίνας, τῆς ὅποιας οἱ τοῖχοι λάμπουν από μίαν πολυτελεστάτην σὺλλογὴν μαγειρικῶν σκευῶν ἐκ χαλκοῦ και αλουμινίου, ένας νέος, δεκαεπτά ἐτῶν, ἐκάθητο με ὄλην του τὴν ἀνεσιν.

Από την εὐρύτητα τῶν ὤμων του, μαντεύει κανείς ότι είνε ὑψηλός, και από τὸ ἀνόηρον και γελαστόν πάντοτε πρόσωπόν του, ότι ἔχει μίαν ἔκτακτον κρᾶσιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατεγίνετο να καταβροχθίζῃ, με προφανή ευχαριστήσιν, τὴν ψωρολάτῃν, που τοῦ ειπέ κενώσῃ εις ένα μεγάλο φλυτζάνι ο μεγαλόσωμος και μεγαλοπρεπῆς ἀρχιμάγειρος.
(Ἐπείτα συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Ένας νέος, δεκαεπτά ἐτῶν, ἐκάθητο με ὄλην του τὴν ἀνεσιν.» (Σελ. 15, στ. γ')

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια ἴδε σελ. 4)

Και παρουσιάζων ένα χαρτί, προσέθεσε: — Ἴδου οἱ ἀριθμοὶ τῶν πέντε γραμματιῶν, ποῦ εἴρηκα ἐστὴν τσέπη τοῦ Πλόκ. Παραβάλετέ τους με τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ καταλόγου, ποῦ ἔχετε.

Ὁ δικαστὴς με μεγάλη προσοχὴ ἔκαμε τὴν παραβολὴν καὶ συνωφρυνώθη. Κανὲν ἀπὸ τὰ γραμμάτια ποῦ εἶχε σημειώσῃ ὁ Ἐρβελίν, δὲν ἀντιστοιχοῦσε με τὰ γραμμάτια ποῦ εἶχαν κλαπῆ.

— Ἐρβελίν, εἶπε με ἀσθηρότητα ὁ δικαστὴς, δὲν εἶνε παράδοξον, ὅτι εἴρηκες τραπέζια γραμμάτια ἐστὶ πορτοφόλι τοῦ Πλόκ. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὁ Πλόκ ἔχει οἰκονομίας. Δυστυχῶς γιὰ σένα, τὰ γραμ-

μῆθησε τὸν Ἐρβελίν ὁ διευθυντὴς του. — Ἡ ἐπιτηδεύτης τοῦ Πλόκ θὰ μοῦ τὸ προμηθεύσῃ. Γιατί αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνόητος, θὰ πῆρε τὰ μέτρα του. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς θὰ με βοηθήσῃ. Θὰ ἐφρόντισε βέβαια νὰ ξεφορτωθῇ τὰ ὑποκτα γραμμάτια. Καὶ θὰ τὰ ξεφορτώθῃ καθὼς φαίνεται, κύριε διευθυντά, πλήρωνων τῆς ἐπιταγῆς, ποῦ δίνεις με.

— Αἱ! ἀ! ἀνεπώνησεν ὁ διευθυντὴς: νὰ μὴ ἰδέα, ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς φωτίσῃ, παιδί μου.

Τὸ βράδυ ὁ Ἐρβελίν, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν διευθυντὴν του, ἀρχισε τὴν ἐρευνᾶν. Ἐπῆραν σημειωσὶν ὅλων ἐκείνων, ποῦ ὁ Πλόκ τοὺς εἶχε πληρώσει ἐπιταγῆς τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὴν παραμονή.

Τέσσερα ἀπὸ τὰ κλεμμένα γραμμάτια εὐρέθησαν στὰ χεῖρα τῶν.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ὁ Πλόκ συνελήφθη καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴ του.

— Κάθαμα! τοῦ εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ὅταν εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι.

— Ὑπομονή, μικρέ μου, γιατί ὅλα δὲν ἐτελείωσαν μεταξύ μας, ἐφίθυσεν ὁ Πλόκ με τὰ δόντια σφιγμένα.

Ὁ Πλόκ κατεδικάσθη εἰς ἔξη μηνῶν φυλάκισιν με ἀναβολή, ἀπελύθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, καὶ ὁ Ἐρβελίν διωρίσθη ἐστὶ θέσι του τακτικῶς γραμματικοκομιστῆς.

— Με εὐχαρίστησεν, δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ἀλλὰ μόνον ὡς ποῦ νὰ διορισθῶ ἀστυνομικός.

Γιατί ὁ Ἐρβελίν ἠσθάνετο αἶμα ἀστυνομικοῦ ἐστὶς φλέβες του.

2.— Τὸ μυστηριώδες τηλεγράφημα

Ἐστὶ Παρίσι ἡ ὑπηρεσία τῆς διανομῆς τῶν τηλεγραφημάτων γίνεται ἀπὸ παιδιὰ δεκατεσσάρων ὡς δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἀλλὰ μόνον ὡς τῆς ἐννέα τὸ βράδυ. Ἀπὸ τῆς ἐννέα καὶ ἔπειτα, ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶνε ἐμπιστευμένη σὲ ταχυδρόμους πρὸ μεγάλους, γιὰ τὸν λόγον τῶν κινδύνων ποῦ παρουσιάζουν ἡ μακρινῆς ὁδοιπορίας τῆς νύκτα.

Ὁ Ἐρβελίν, ὁ γραμματικοκομιστῆς, ποῦ ἀκόμη δὲν εἶχε διορισθῆ ἀστυνομικός, εἶχε ζητήσῃ νὰ ἐκτελῇ καὶ τὴ νυκτερινὴ αὐτὴ ὑπηρεσία, γιὰ νὰ κερδίξῃ ὀλίγον περισσότερα χρήματα. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε συστάσεις, εἶχε γίνει δεκτὸς ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν κλοπὴ τῆς συστημένης ἐπιστολῆς.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου, δὲν εἶχε ξαναἰδῆ τὸν Πλόκ οὔτε εἶχε ἀκούσει νὰ ὀμιλοῦν γι' αὐτὸν, καὶ δὲν ἤξευρε τί εἶχε ἀπογίνει. Ὑπέθετε ὁμοίως, ὅτι ὁ ἀθλιὸς θὰ ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴν συνάντησιν ἐκείνων, ποῦ τὸν ἤξευραν γιὰ κλέπτην.

Τὴν νύκτα τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ἐρβελίν βγήκε ἀπὸ τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τῶν τηλεγραφείων με μίαν δωδεκακάρια τηλεγραφήματα ἐστὶν σάκκο του. Εἶχε νὰ πάρῃ ἐστὶν λεωφόρον τῶν Ἡλυσίων-Πεδίων, ἐστὶ Πρὸτ-Μαγιὸ καὶ ἐστὶ Τρακαντερό, δηλαδὴ ἐστὶς πλουσιώτερες συνοικίας τῆς πόλεως, ποῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ ἔτους ἦταν ἀκόμη ἐρημῆς.

Ὁ Ἐρβελίν ἐφθασέ ἐστὶν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ ἕναν ὄμιλόν ἀπὸ πέντε-ἕξ ἀτομῶν, ποῦ ἀκολουθοῦσαν τὴν ἴδια διεύθυνσιν μ' αὐτόν.

Εἶχε διανείμῃ ὡς ἕξ τηλεγραφήματα εἰς διάφορα ξενοδοχεῖα τῶν Ἡλυσίων.

Ἐστὶς δύο ἡ ὥρα, εὐρίσκατο ἐστὶν πλατεῖα τοῦ Ἀστέρου, ποῦ ἦταν ἐντελῶς ἐρημῆ.

Ἐξαφνα ἀκούσε φωνῆς πνιγμένης, ποῦ ζητοῦσαν βοήθεια καὶ εἶπε, ὅτι κάποιον ἐγκλημα συνέβαινε ἐστὶ τὴν γωνίαν τῆς λεωφόρου Βαγκράμ.

Ὁ Ἐρβελίν σκέφθηκε, ὅτι καμμιά συμμορία ληστῶν θὰ προσέβαλε κανένα ἀγαθὸν αὐτόν, ποῦ εἶχε ἀρραπορήσει. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν θαρραλέος, ἀλλὰ καὶ συνετὸς, ἔβαλε τὸ χεῖρ ἐστὶν τσέπη του, ἔπιασε τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπροχώρησε ἀποφασιστικά.

Μόλις ἐφθασεν ὁμοίως ἐστὶν τόπον τῆς συμπλοκῆς, πρὸς μεγάλῃν του ἐκπλήξιν ὅλοι ξεκαρδίστηκαν ἐστὶ γέλια. Καὶ εἶδε, ὅτι ὑπῆρχαν ἐκεῖ μόνον πέντε νέοι, καλοντυμένοι, ποῦ ἀστείουσαν μετὰς τους.

(R. Lightone) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ** (Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ἩΡΩΑΣ ΚΑΙ ΠΛΟΤΣΙΟΣ

Ἀρχοντόπουλό ἔχοντάς Ἡρώα ἐς τὸ παλάτι του, ἴσα πλοῦσια ταμάτα. Ἐστὶ τὸ ἀγαλμὰ τοῦ ἐχάριζε, ἴσα ἀρνάκια, πρόβατα, Καθεμέρα τοῦσφαζε, Πούρθε ὁ Ἡρώας ἐστὶ δειρο. Καὶ ἔτσι τὸν ὠρμήνεψε: — Πάνε πιά γιὰ μέναγε ἴσο νὰ ἐροδεύσασ. Γιατί ἐν τύχη, φίλε μου, Καὶ φτωχῆνεῖς, ὅπως πᾶς Καὶ τὰ πλοῦτη σου σκορπᾶς, ὅθ νὰ λές, ἀφίνοντας ἴσο ἀγαλμὰ μου μάρμαρο. Τοῦτος μόνον μούφαγε Δυὸ κἀντάρια μάλαμα, Δέκα στάνες πρόβατα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Ὁ κ. Δικαστὴς.
- Ὁ Γραμματεὺς.
- Ὁ κύρ Λαρθῆς (Λάζαρος ποτὲ Γεωργίου)
- Ἡ κυρὰ Μητρούλια (Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου)
- Ὁ κύρ Πλάμπης, οἰνοκόλης.
- Ἡ θεία Λοξή, γειτόνισσα.
- Ὁ κ. Ζαφειράκης, κτηνίατρος.
- Δουλοῦν, κρητσοῦκι.
- Γεωργούλης, ἀγροῦκι.
- Ἡ σκηνὴ εἰς ἐπαρχιακὸν Δικαστήριον

Ὁ κ. Δικαστὴς: — Ὁ κύριος γραμματεὺς παρακαλεῖται νὰ ἀναγνώσῃ τὸ κατηγορητήριον.

Ὁ γραμματεὺς, ἀναγινώσκει: — Τὴν ἐνδεκατὴν τρέχοντος, ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, κατοικῶσα Κεφαλοχωρίου, ἐπώλησεν, ἐν τῷ παζαρίῳ τῆς ρηθείσης κωμοπόλεως, χοίρον, (καίως γουρούνιον) μετρίου ἀναστήματος ἀλλὰ παχύτατον, εἰς τὸν Λαρθῆν, Λάζαρον ποτὲ Γεωργίου. Ἡ πράξις ἐγένετο ἐ-

νόπιον τοῦ οἰνοκόλου Μπάμπη, Νικολάου. Ὁ ἀγροατὴς ἐμέτρησεν εἰς τὴν πωλητήριαν ἑκατὸν πενήτηντα (ἀρ. 150) δραχμᾶς, ἡ δὲ σχετικὴ ἀποδείξις παραλάβῃς ὑπάρχει εἰς τὴν δικογραφίαν. Ἡ ὥρα ἦτο δύο μετὰ μεσημβρίαν. Εἰς τὰς τρεῖς, ἡ τε Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος ποτὲ Γεωργίου, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ μόλις παρήλθεν ἡμίσεια ὥρα, ἡ Οὐρανία Μητρούλια ἐπαγγέθη εἰς τὴν ρηθείσαν θέσιν τῆς κωμοπόλεως, φωνάζουσα, ὅτι ἔχασε τὸ βαλάντιόν τῆς, περιέχον εἰς χρυσὸν τὴν τιμὴν τοῦ πωληθέντος χοίρου, ἦτοι τὰς ρηθείσας ἑκατὸν πενήτηντα δραχμᾶς. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παριστάμενοι, ἐσπευσαν πάντες νὰ ἐρευνήσουν τὴν περιοχὴν, ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι οὐδαμῶς τὸ ρηθὲν βαλάντιον ἀνευρέθη. Τότε ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ ἐβάλλουσα ὀξείας κραυγᾶς, ἰκανῶς ὁμοίως πρὸς τὰς τοῦ....

Ὁ κ. Δικαστὴς, διακόπτει: — Γραμματεῦ, περιορισθῆτε εἰς τὸ καίμενον, ἡ γλώσσα τῆς δικαιοσύνης εἶνε εὐπρεπεστέρα!

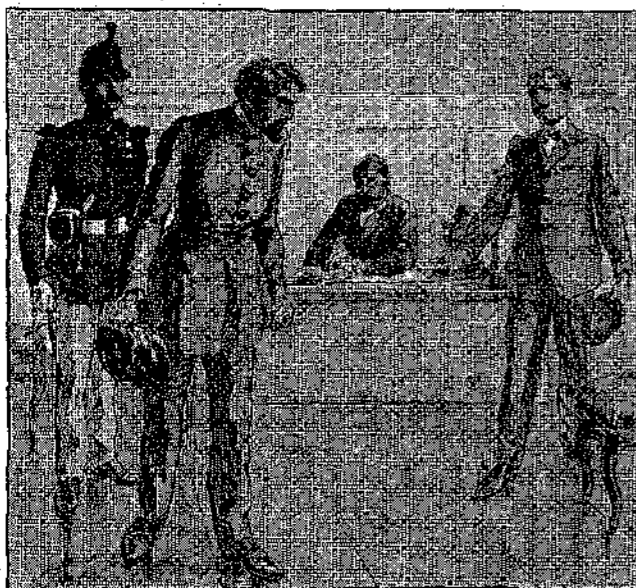
Ὁ Γραμματεὺς: — Ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ βαλάντιόν τῆς ἐκλάπη. Τοῦτου δὲ μὴ ἀποδείχθέντος, καθὼς ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Τὴν μεθεπομένην ὁμοίως, παράδοξος φήμη διεσπάρη ἐν Κεφαλοχωρίῳ: ὅτι ὁ χοῖρος τοῦ Λαρθῆ (Λάζαρος, ποτὲ Γεωργίου) ἦτο αὐτόχρημα χρυσοτόκος ἔρως. Ἐξηγουόμεθα. Ὅπως ἡ ὄρνις τοῦ μύθου, οὕτω καὶ ὁ ρηθεὶς χοῖρος ἐγέννα χρυσόν, ἀλλὰ χρυσόν καλλίτερον τοῦ τῆς ὄρνιθος, ἦτοι κομμένον εἰς μικροὺς δίσκους με τὴν κεφαλὴν τοῦ Ναπολέοντος ἢ ἄλλων ἡγεμόνων, καὶ ἔτοιμον πρὸς χρῆσιν καὶ κυκλοφορίαν. Ἐν τῶν χρυσοῦν τούτων νομισμάτων εὐρίσκειται εἰς τὴν δικογραφίαν.

Ὁ κύρ Λαρθῆς: — Τὸ ναπολεόνι αὐτὸ εἶνε δικό μου! Τὸ ἀπαίτω ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!

Ὁ κ. Δικαστὴς: — Σιωπῆ, Λαρθῆ (Λάζαρος ποτὲ Γεωργίου!)

Ἡ κυρὰ Μητρούλια: — Εἶνε δικό μου τὸ ἀναπολεόνι! Κι' ἂν ὑπάρχῃ ἐστὶν κόσμῳ δικαιοσύνη, πρέπει νὰ μοῦ τὸ δώσετε!

(Ἔπεται συνέχεια) ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ἐἴδη δὲν ἐτελείωσαν μεταξύ μας (Σελ. 16 στ. 6)

μάτια τοῦ Πλόκ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν με τὰ ἐξαφανισθέντα. Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε ἄλλοι. Σὲ συμβουλεύω καὶ πάλι γιὰ τὸ καλὸ σου, νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια.

Αὐτὴν τὴν φορὰ ὁμοίως ὁ Ἐρβελίν δὲν ἐφαίνετο ἀποθαρρημένος.

— Κύριε δικαστά, εἶπε, ἔχω κάμει αἴτησιν γιὰ μίαν θέσι ἀστυνομικοῦ. Παραχωρήστε μου ὀλίγες ἡμέρες καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω, ἐπιθεδαίωνων συγχρόνως καὶ τὴν ἀθωότητά μου, ὅτι εἶμαι ἀξίος γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποῦ ἐζήτησα.

Ὁ δικαστὴς συνεκινήθη ἀπὸ τὴν πεποιθῆσιν καὶ τὴν ἀταραξία τοῦ νέου.

— Ἀς εἶνε, εἶπε, σοῦ παραχωρῶ δύο ἡμέρες.

— Εἶνε περισσότερο ἀσ' ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Ἄν δὲν ἐπιτύχω σήμερα, θὰ πῆ, ὅτι ἔχω νὰ κάμω με πονηρότερον ἀπὸ ἐμένα. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω γι' αὐτό.

— Καὶ ποῦ μῶσον σκοπεύεις νὰ μεταχειρισθῆς, γιὰ νὰ ξεμασκαρῆς τὸν Πλόκ;

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Νεωτερισμός

Εἰς τὸ Λονδίνον, ταυτοκίνητα τῶν ἰατρῶν φέρουν τῶρα ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθέντος ὑαλοπινάκου ἕνα κόκκινον δίσκον, διὰ νὰ γνωρίζωται

ὅτι ἀνήκουν εἰς ἰατροῦς. Οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ ἔχουν διαταγὴν νὰ διευκολύνουν αὐτὰ ταυτοκίνητα καὶ ὅσάκις εἶνε συγωσιμῶς, νὰ τρέφουν νὰ περιορῶν κατὰ προτίμησιν.

Περίεργον ζῶον

Ὁ κ. Τζῶν Μπάρκερ, εἰς τὸ Λίβερπουλ, ἀπεκοιμήθη μίαν νύκτα. Ἀψημονήσας τὸ κερί τοῦ ἀναμμένον. Τὸ πρωί, ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδεν ὅτι τὸ κερί εἶχε κατ' ὀλοκλήρον καὶ εἶχε σβῆσαι μόνον του. Ἀλλὰ τὰ σταλαγματὰ τοῦ εἶχον σχηματίσῃ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τοῦ κομμωδίου τὴν εἰκόνα τοῦ περιέργου αὐτοῦ ζῶου ὅπως τὴν βλέπετε ἀπέναντι.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α.) Παίγνιον

Ἑστιάη ἀπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

		ΡΑ		
	ΓΩ	ΤΡΑ	ΝΟΝ	
ΓΩ	ΠΥ	ΟΝ	ΝΙ	ΖΗ
	ΥΕ	ΜΙΣ	ΤΡΙ	
		Α		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὡστε ν' ἀποτελεσθῶν τέσσαρα γεωμετρικὰ σχήματα.

β.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἑστιάη ἀπὸ τοῦ Λοζασιμένου Ρήνου

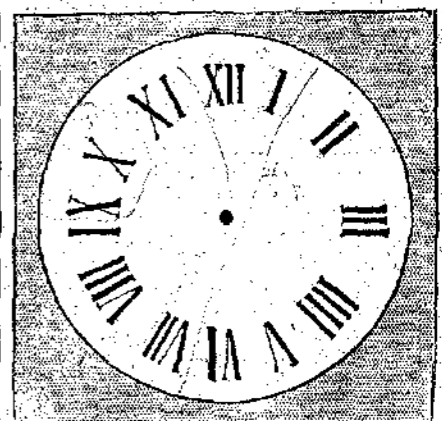
L,N,N,E,O,P,Y,L,I,A,V,Q,L,I,E,D,C,D.

Νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὸς ὁ ἱερός.

γ.) Πρόβλημα

Αὐτὴ ἡ πλαξὺ ὠρολογίου ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ὠρολογοποιοῦ καὶ ἔσπασεν εἰς τέσσαρα κομμάτια. Ὅταν ὁ ὠρολογοποιὸς τὰ ἐμάζευσε, παρέτηρησεν, ὅτι οἱ

ἀριθμοὶ, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο εἰς ἑκάστον κομμάτι, προσθετόμενοι, ἔδιδον πάντοτε τὸ ἴδιον ἀθροισμα, ἦτοι τὸν ἀριθμὸν 20. Πρὸκειται νὰ χαραχθῆ ἐπὶ τῆς πλακῆς τρεῖς γραμμάς, αἱ ὅποια νὰ δειχθῶν

πῶς ἔσπασεν εἰς τέσσαρα κομμάτια καὶ ποῖοι ἀριθμοὶ εὐρίσκοντο εἰς ἑκάστον.

Ἀθλωσις: Αἱ λύσεις—δωσθήκατε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπὸ ἐνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσώμου.

Λύσεις τοῦ 53ου φύλλου

α') Νόμοις πείθου (νσ, μῦς, πίθου). — β') Pauvrete n' est pas vice. — γ') Ὑδρα, Κέρκυρα, Τήνος, Πόρος, Πάρος, Μακρόνησος, Δήλος, Σαλαμίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμός Δόσεων. Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αί λύσεις δεκατὴ μέχρι τῆς 3ης Μαρτίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὧσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

10. Δεξιόγραφος

Κατὶ γλυκό, πολὺ γλυκό
Μὲ ἓν ἀκέραι γραμμα,
Κ' ἄντωνυμία συνάμα,
Κάνονε κατὶ ἐκρηκτικῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Παύλῳ τοῦ Βυζαντίου

11. Μεταγραμματισμός.

Ἀπὸ σοφῶν ἀρχαίων,
Θὰ κάμης ἀθλητήν,
Ἄν, λῦτα, τοῦ ἀλλὰξῆς
Μονάχα κεφαλῆν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολέου

12. Ἀνα-μεταγραμματισμός.

Τῆς Κρήτης βασιλέα
Τὸν ἀναγραμματιστῆ
Κι' Ἀπόστολον Κυρίου
Εὐθὺς σοῦ συνηματίζω
Καὶ τοῦτου ἂν θελήσω
Νάλλὰξω τὸ κεφάλι,
Ἀρχαίος Ἀθηναῖος
Διάσημῶς προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Στρατηλάτου

13. Αἵψημα.

Εἰς ἀνδρείους ταυρίζει
Ταρσενικὸν μου
Καὶ θεῶν ἄνομαζει
Τὸ θελυκὸν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῶν Σπιετῶν

14. Ἀσπὴ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

15. Κυβόλεξον διὰ Μαγικῶν Γράμματων

Ἐν ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων ἴδι' ἑνὸς φωνήεντος, κἀνύστε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κυβόλεξον:

Αἴβας, Μίδας, φοβέω, Σίμων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάνου

16. Ἐπιγραφή

Σ Ι Η Τ
Ε Μ Ι Ι Σ Ε
Ι Ν Κ Δ Α Ν Ο Θ Ο Ρ
Ν Α Ι Κ Ι Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφίλου

17. Παρακόνικαλον.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἄστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας, μέρος τοῦ ναοῦ, θάλασσα τῆς Ἑθρώπης, ἱερὰ βιβλία, ζῶον, δυστυχῆς μητέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήγου

18. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Μῆνα; τὰ δὲ τρία γράμματα ἀποτελοῦν Κράτος Ἀσιατικόν:

1, Μῆν. 2, Ὄρος τῆς Μ. Ἀσίας, ἀναφερόμενον εἰς τὴν Γραφήν. 3, Ὅπλον πρωτογενές. 4, Πιτῶν ὄριον. 5, Πραφήτης. 6, Θεὸς Αἰγύπτου. 7, Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδοναίου

19. Ἑλλητισοῦμφωνον

οὐι - ηα - εσηε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποσεσθέντος Ἰδεωδου

20. Γρίφος

+ οὐδ οὐδ οὐδ οὐδ οὐδ
+ οὐδ θε οὐδ 1 . . . . . απορ ω μεν ω
οὐδ οὐδ οὐδ ω ω ω
οὐδ οὐδ οὐδ ω ω ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηταῖ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37

394. Ἰταλία (εἶτα, Λεῖα.) — 395. Ἀραβία (α, Ρα, 6, α.) — 396. Κοκκὴν Λιχάνην. 397. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ 398. ἔως 401. ΚΑΜΗΛΟΣ 1, Ραα (ΟΡΟΔΟΣ ΑΖΟΡ..) 2, ΙΩΒ Ἀθηνα (με-ΛΑΝΗΘΑ.) 3, Ἀρετὴ (ἢ ΤΕΡΑστία...) 4. Ἑλένη (τὴν ἑλεεσθίνα...) — 402. Ὅσον ἡ μάμμη, ἡ θυγάτηρ τῆς καὶ ἡ ἐγγονὴ τῆς. — 403. ΝΟΡΒΗΓΙΑ - ΝΥΚΤΕΡΙΣ (Ναυσιζῆ, ΟΥρανιά, ΡαΚίνας, Βρεττανία, Ἡμετέρος, ΓάδειΡα, Ἰσλανδία, ἈδιακοῦΣα.) — 404. Τὰ σπουδαία μελέτα. — 405. Ἡ Σύρος εἶνε νῆσος (εἰς ἡ ρώσσοι - καὶ ν εἰς ὧς.)

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ' ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλων ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τομῆδιον ἢ ἐν Παιρατεί λειτούργοῦσα Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγωγικοῦ.

Πέμπεται παντὶ τῶ αἰτούντι. Ὅδός Νόταρσ 68. Ἐν Παιρατεί.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ Ἑλλάδος, Κρήτης κλπ. ἀγοράζον κατὰ ποσότητας εἰς πολὺ καλὰς τιμὰς. — Ἀλέξ. Βιτάλης, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου, Ἀθήναι. (1Α, 5)

ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣ

Ἐποπῆφιος Δημοσηφισματος τοῦ 1913

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Ἐποπῆφιος Δημοσηφισματος τοῦ 1913, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς «Νέας Ἑλλάδος» καὶ «Ἐνωσεως». (1Δ, 7)

Ἀσπρο στὸ Ἐθνεὸς Ἰδανικόν, Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα, καὶ ὅλους τοὺς ὑποσηφίους τῆς «Νέας Ἑλλάδος» καὶ «Ἐνωσεως» — Πανελλήνιος Πόθος, Ἐθνεὸς Στόλος, Πανελλήνιος Ἐνωσις, Κυπριακὴ Ἀκτὴ, Βουνὸ τῆς Μανωλίας, Δαυλὸς τοῦ Κανόρη κλπ. κλπ. (1Α, 8)

26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

Ἐποπῆφιοι Δημοσηφισματος (1Δ, 9)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52 καὶ 53 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 8 καὶ 7.)

ἈΘΗΝΩΝ: Στ. 1. Παπαδάκης, Σκ. Μ. Κολοκοτρῶς.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Τουροῦτης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀσπ. Ι. Παπαδάτου, Στεφ. Ι. Παπαδάτος, Διον. Αλ. Ρώμος Νικ. Α Χωραφας.
ΣΠΕΤΑΣ: Στέλλα Ν. Τρίκων.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τελλὴ Νηυτοκοῦλα.
ΚΑΙΡΟΥ: Ἀμιλλα.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τρίκων.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Βασ. Γρ. Καρατάς, Π. Ι. Τουροῦτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Νηυτοκοῦλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Μικροκοκοῦτος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξῆ.
ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ι. Ραῖλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωργ. Α. Νικολῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων δόξην τὴν λύων τὰ ὀνόματα ἐπέδωσαν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ ἑλευθερίαν δ' ἐν Ἀμαλίαδα ΚΩΝΣΤ. ΤΟΥΡΟΥΚΗΣ, ὁ δούτιος ἐνεργάτη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
σώσεως τοῦ 1913,
κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὁ-
σους θέλουσιν νὰ χρυσοδοῦσιν τὰ φυλ-
λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
αὐτίστιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“
Βιβλία κερνά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-
θῆντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
Ἐποπῆφιος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορῆς,
φρ. 0,60.
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκ-
όνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.
Λεὺκωμα μικρῶν μουσικῶν,
Ἐκαστον τετρατίον φρ. 0,15
Δέμη 7 τετρατίων φρ. 1,—
Δέμη 15 τετρατίων φρ. 2,—
Δέμη 25 τετρατίων φρ. 3,—
Ἡ Μαρούσια, (24 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Χρυσῶδ. φρ. 5.
Ἡ Μόσσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Χρυσῶδ. φρ. 5.
Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδων) Σει-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπόλου)
φρ. 2, χρυσῶδες φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὀμῶν,
φρ. 2,50.
Πέρας δ Νηῖον (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.
Ἐποπῆφιος τῆς Ἀγάπης (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.
Ἐποπῆφιος τῆς Ἀγάπης (35 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.
Ἐποπῆφιος τῆς Ἀγάπης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.